

נצח ישראל - פרק ל"ה / מקורות נוספים

1. אורות (עמ' מ"ב)

יזוקק העולם ויזאר, יתעלה ויונהר, יתוודע ויתגלה, אחרי הסרת סיגיו וצירוף בדיליו, שכל מה שהוא שואף ושוקק אליו, כל מה שהוא מתגבר ומתאמץ להגיע לו, בכל הצדדים ובכל הדרכים, הכל דבר די הוא, הכל מנהרי נחלי עדני קודש העליון יוצא...לא כימים הראשונים שהציץ שביב אור ויעלם, לא העולם אל יוצרו ישוב, במחשבה כי רוחק ממנו; העולם כולו יימלא כבוד, והכבוד יהיה מחוטב וגלוי, מלך עולמים יחזיק בידי מלכות שמים להקימה, עצות קדומים יופיעו בכל גווני אורותיהם, ייגלו בשלל צבעיהם ופלגי חכמתם, בנועם שיחם ובשיא חוסן יקרתם, על כל מפעלי רוח העולמים, רוח כל היצורים ונשמת כל אדם וכל חי, כל לאום וכל ממלכה וכל מחנה וכל מערכה, בהגלות יקר מלך עולמים על עולמו, בהראות יפעת צור ישראל וגואלו על שורש נשמת עמו ובית תפילתו. תקום סוכת דוד הנפלת, אך באמת לא תקום רק יראה לעין כל שמעולם לא נפלה, אור אמת זה, כי יתגלה, כבר יהיה ערובה בטוחה על עמדתה לנצח נצחים...זאת היא הקימה הצפויה לנכנסת ישראל, שהעולם ומלואו עסוק בהכנתה, "מידי אביר יעקב, משם רועה אבן ישראל".

2. עין אי"ה (ברכות א', עמ' 13)

א"ר יוחנן: מפני מה לא נאמר נו"ן באשרי? מפני שיש בה מפלה לשונאיהן של ישראל, שנאמר "נפלה ולא תוסיף קום בתולת ישראל" כו'...והנה, כבר ביאר החסיד רמ"ח לוצאטו ז"ל, בספרו אדיר במרומי, בענין מה שקץ גלותינו זה הוא סתום וחתום, וכדחז"ל ליבא לפומא לא גלי, דהיינו שבעצם כח הגלות – אין בו כח הגאולה כלל, וזהו מקושיה של הגלות עצמה, עד שהגאולה שלו הוא רק מצד כח אחר, נשגב ממנו, ולא בעצם כח הגלות. וזהו מש"כ נפלה ולא תוסיף קום, פירושו: הנפילה היא נפילה כזאת, שמצידה – היא בלי קימה ח"ו, רק שתבוא קימה מכח עליון, שאינו בכח הנפילה כלל. על כן, רמז כי בעוה"ז אין מקום כלל לזה השלמות מצד הנפילה, כי אם מצד כח אחר...והנה, מצד כח הנפילה של הגלות, שהוא קשה כל כך – שאין כח הגאולה נראה בו כלל, היה ח"ו מקום להתמוטטות רגליהם של שונאי ישראל לגמרי, אלא שאע"פ שאין כח הגאולה נראה בהגלות המר והנמהר הזה, מכל מקום הוא מתנוצץ בו, וע"י התנוצצות של כח הגאולה – נמשך הקיום, שלא יהיה ח"ו כליון חרוץ. וזהו שאע"פ כן סמכן דוד ברוח הקודש, אע"פ שאין כח הגאולה נראה בתורת קימה, מכל מקום בדרך סמיכה, שהיא דרך התנוצצות כדי להמשיך הקיום, שלא תאבד תקווה חלילה – דבר זה נמצא, וזהו ענין הסתר פנים, שרק הסתר יש, ולא חלילה החזרת פנים לגמרי.

3. מאמרי הראי"ה (עמ' 149)

הסוכה היא בעדנו מבצר הגנה, "תצפנם בסוכה מריב לשונות". אנשי כנסת הגדולה שבטלו יצרא דעבודה זרה מישראל, כתוב עליהם שעשו סוכות כאלה שלא נעשו כמותם מימות יהושע בן נון "ייעשו כל הקהל השבים מן השבי סוכות, וישבו בסוכות כי לא עשו מימי ישוע בן נון כן בני ישראל עד היום ההוא, ותהי שמחה גדולה מאד"...ואם יפלא בעינינו, איך תוכל דירת עראי כסוכה להגן, עד שבלא היסוס נוכל עוד לקחת אותה כדוגמא להגנה והבטחון שלנו? איך יוכל בניין של "שתים כהלכתן ושלישית אפילו טפח" ליהפך למבצר ולמגן נגד כל צר ואויב? מוכרחים אנחנו להגיד, גלוי לפני כל באי עולם, שאמת נצחית היא, שדווקא זאת הסוכה – שהיא נבנית דווקא בצורה כל כך קלושה, עד שמצד צורתה החיצונה אינה ראויה לכאורה להיות נקראת אפילו בשם של בית דירה,

היא היא הראויה להיות לנו למגדל עוז ולמבצר מפני כל אויב ומתנקם. כי באיזה אופן תוכל הסוכה הפרוזה ופתוחה מעברים ליהפך לבית דירה? הוי אומר לא מפני החזק החומרי שבמחיצותיה הקלושות והחלשות, אלא מפני שהחוק, דבר ד', הוא אשר גזר אומר שבימי החג הקדוש הזה חג האסיף, זאת היא בית דירתנו. זה יהיה לנו למוד לדורות, כי להאומץ הדרוש לנו לבניין ביתנו, כלומר בניין הבית הלאומי שלנו, זקוקים אנו דווקא לאימוץ הרוחני, לאימוצו של החג, לאימוצו של דבר ד' הקיים לעד.

4. אורות (עמ' ל"ד)

כל התרבות הזמנית בנויה היא על יסוד כח המדמה. זוהי מורשת גורלם האלילי של עמי התרבות האחרים בכח המדמה, שממנו באה התפתחות היופי הגופני בפועל ובציור מעשי. הולך ומשתכלל כח המדמה, ועמו משתכללים המדעים המעשיים והנסיוניים, ועל פי עלייתו של כח המדמה ותפיסתו את החיים – מסתלק האור השכלי, מפני שחושב העולם כולו שכל האושר תלוי בפיתוחו של כח המדמה. וכה הולכים העניינים בהדרגה, עד ששרירי השכל שברוח החכמה החולונית – גם הם הולכים ונעתיקים אל כח המדמה. המליצים והמספרים, הדרמטוריים וכל העוסקים באומניות היפות נוטלים מקום בראש התרבות, והפילוסופיה פוסחת וצולעת, ואין לה מעמד מפני שהשכל הנקי הולך ומסתלק. כפי סילוקו של השכל ורוח החכמה – כן חוצפא יסג, וחכמת סופרים תסרה, יראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת, ופני הדור כפני הכלב. אותה העדינות הפנימית, הבאה מרוח החכמה, הולכת ונמוגה, השאיפה לרוחניות ואצילות, לדבקות אלוקית, לעולם העליון, לזוך המוסר ברום טהרתו, לציורי המושכלות מצד עצמם ונצחיותם, נעשית חזון יקר. וכפי אותה המידה, הנוהגת בעולם בכללו, נוהג הדבר בישראל – כלפי רוח הקודש ואהבת התורה, ברוח פנימי ורעננות עצמית של היהדות הנאמנה, ובעולם שולט רוח מגושם. "אי לך ארץ שמלכך נער ושׂרְךָ בבוקר יאכלו". אמנם, כל זה הוא יסוד עצה מרחוק, עצת ד' היא – להשלים את כח המדמה, מפני שהוא בסיס בריא לרוח העליון שיופיע עליו, ומתוך העליונות של התפיסה הרוחנית שקדמה בישראל – הוכרח כח המדמה להתמוגג, מה שגרם חלישות לאחיזת רוח הקדש העליון, שעתיד לבוא ע"י מלכא משיחא. על כן מתבסס כעת רוח המדמה, עד שיגמר בכל תיאורו, ואז יהיה כסא נכון ושלם לרוח ד' העליון, ויוכשר לקבל אור רוח הקודש עליו, שהוא רוח ד' "רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת ד'".